

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1538/2025
29.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Немања Лукић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5174/24 од 16.01.2025. године, на седници одржаној 29.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5174/24 од 16.01.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5174/24 од 16.01.2025. године.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3471/23 од 08.10.2024. године обавезана је тужена да тужиоцу за период од децембра 2016. до априла 2024. године исплати на име неисплаћених зарада 3.648.549,26 динара, у појединачно опредељеним месечним износима и са законском затезном каматом као у том ставу изреке, да у корист тужиоца на наведене износе уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима и служби за запошљавање, као и да тужиоцу накнади трошкове поступка од 625.125,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5174/24 од 16.01.2025. године, одбијена је жалба тужене и потврђена означена првостепена пресуда Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена, позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене.

У смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, у даљем тексту: ЗПП), посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У конкретном случају, по оцени Врховног суда, нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити постоји потреба за новим тумачењем права. Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одлучено о потраживању тужиоца на име неисплаћене зараде у спорном периоду, чију је исплату тужена обуставила након 31.05.2013. године, без доношења решења о престанку радног односа и омогућавања права на судску заштиту. На основу изведених доказа, применом правила о терету доказивања нижестепени судови су утврдили да је тужилац у радном односу код тужене, да је у спорном периоду, све до данас, био радно ангажован на пословима и радним задацима при МУП Урошевац, који је измештен у, да доставља извештаје о стању на терену у општини ... надлежним радницима на том подручју. Висина потраживања тужиоца утврђена је на основу налаза и мишљења судског вештака економско – финансијске струке на који странке нису имале примедба.

Имајући у виду садржину тражене судске заштите, начин одлучивања и разлоге на којима је заснована другостепена пресуда, Врховни суд налази да је иста у складу са тумачењем и применом материјалног права израженим у одлукама овог суда и да ревизијски наводи тужене не представљају правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП. Ревидент указује на наводно постојање битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. и 374. став 1. ЗПП учињених пред другостепеним судом и на преклузију права из радног односа, али то не представља разлог због којих би се изузетно могло дозволити одлучивање по изјављеној посебној ревизији.

С обзиром на изложено, одлучено је као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, према којој је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које се не може изјавити.

За разлику од спорова о заснивању, постојању и престанку радног односа у којима је ревизија увек дозвољена према члану 441. ЗПП, у парницама из радних односа у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је случај у конкретном спору, дозвољеност ревизије се цени према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору о новчаном потраживању у коме вредност предмета спора очигледно не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Врховни суд је, применом чл. 165. став 1. у вези с чл. 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, ставом другим изреке одлучио да свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка, пошто тужена није успела у поступку по изјављеном правном леку, а издатак за састав одговора за ревизију није био потребан.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**